

Широкаја степ

Четврти део

Изложба достигнућа народне привреде (ВДНХ).

Једна од атракција Москве је и изложбени простор ВДНХ (Изложба достигнућа народне привреде) који се налази на северо – истоку Москве у Останкинском реону.



Панорама ВДНХ

Изложба је отворена 1939. године и првобитно је била намењена да прикаже достигнућа у пољопривреди тадашњег Совјетског Савеза. Од 1959. године постала је изложба достигнућа целокупне привреде. Пошто је настала у совјетско време изложба представља споменик совјетској епохи, али и сведок владајућих архитектурних праваца тога доба. Најпознатији споменици који се налазе у оквиру ВДНХ су „Радник и колхозница“, фонтане „Пријатељство народа“ и „Камени цвет“, као и павиљони Украјине, Узбекистана и Космос.



Споменик „Радник и колхозница“

Панораму Бородинске битке.

Музеј Панорама Бородинске битке је један од делова великог меморијала у спомен на победу у рату против Наполеонове војске из 1812. године. Налази се на Кутузовском проспекту и поред музеја обухвата и Славољук, који је подигнут 1827. године. Такође, ту је и музеј војне опреме.



Део Панораме Бородинске битке

Панорама „Бородинске битке“ садржи осликано платно постављено у круг, план битке и посебно осветљење које оставља утисак да се ликови крећу. Дужина слике „Бородино“ постављене у круг је 115 м, а висина 15 м. Она представља тек један део битке, али онај најдраматичнији, када су се обе војске бориле на живот и смрт. Кружну панораму осликао је Франц Рубо по наредби цара Николаја II.

Панорама је први пут изложена 1912. године на стогодишњицу Бородинске битке. После Октобарске револуције платно је уклоњено и поново постављено тек 1962. године на 150 година битке. За то је на Поклоној гори саграђена посебна зграда.

Третјаковска галерија.

Ради се о једној од највећих уметничких установа у Русији. Основана је 1954. године. Име је добила по браћи Павлу и Сергеју Третјакову, који су своје збирке слика 1892. године поклонили Москви.



Слика Ноћ над Дњепром сликара Куинџиа

Збирка слика, којима галерија располаже представља једну од највећих и најсвеобухватнијих збирки руске уметности. Најбогатија је збирка слика из друге половине XIX века, којој нема равних. Музеј је чувен по сликама Перова, Левитана, Геа, Врубелја, Саврасова, Куинџија, Серова, Васњецова, Сурикова и Рјепина, које је стекао још оснивач Третјаковске галерије. Овде су сабрана врхунска остварења златног доба руског сликарства.

У слободно време успели смо да обиђемо и понеку продавницу, пре свега највеће робне куће тог времена у Москви – ГУМ и ЦУМ. Оно што је такође било од значаја је возња чувеним Московским метроом. Додуше то није био мој први сусрет са овим видом превоза, јер сам га први пут користио три године раније у Будимешти.

Наравно био је то само делић онога што Москва може да понуди својим житељима и путницима намерницима. Много тога што ми је остало недукучиво приликом првог боравка у Москви надокнадићу током каснијих боравака. Искрено говорећи нисам ни знао пуно тога о Москви тако да је оно што смо добили у оквиру програма путовања било више него довољно.

Уторак, 25. јул – Среда, 27. јул 1972. године – Лењинград



У Лењинград се упутисмо возом. Воз за Лењинград полази са истоимене железничке станице и ка одредишту иде скоро праволинијски постављеним шинама. Станица се налази на Комсомолском тргу. Ово помињем, јер се на том истом тргу налазе још две железничке станице – Казанска и Ярославска. На тргу се налази метро станица Комсомолска, која припада линији Соколники, која је најстарија линија московског метроа отворена 1935. године. Такође ова станица припада и Колцевој линији, која повезује све линије метроа. Да ли смо путовали чувеним возом „Црвена стрела“ како се причало или не, тек путовасмо целу ноћ. Деценију касније сазнадох да преко

дана воз раздаљину од око 750км прелази за око 5 сати. А да ноћу иде доста спорије да би се путници одморили и наспавани стигли на одредиште.

По доласку у Лењинград на Московску станицу, која се налази на Тргу устанка упућујемо се у панорамско разгледање града. Наравно да се после пола века не сећам шта смо том приликом обишли, али сигурно је да смо се провозали Невским проспектом прошли преко познатих Лењинградских тргова и поред значајних градских цркава, као што су Казански сабор и Петропавловски сабор. Ову цркву у којој су сахрањивани руски императори посетићемо касније у оквиру посете Петропавловској тврђави у којој се црква и налази. Такође, се не сећам ни где смо боравили током боравка у Лењинграду. Оно што смо сигурно обишли било је Пискаревско гробље и Петров дворца. Такође, посетили смо Петропавловску тврђаву и Петропавловску саборну цркву, где су сахрањивани цареви и чланови њихових породица из династије Романови. Нисмо пропустили ни обилазак крстарице „Аурора“. Чији су плотуни означили почетак Октобарске револуције.

Коначно, посетили смо и музеј Ермитаж, који се налази у некадашњем Зимском царском дворцу. Писати о Лењинграду, па и о било ком граду, у доба Интернета свакако представља помало узалудан посао. Јер тешко је рећи нешто ново, што већ није написано. С друге стране све би се свело само на преписивање. Зато само набрајам места која сам обишао. А Лењинград ћу посетити још једном давне 1981. године.



Зграда Ермитажа

Ермитаж је највећи уметнички и културно – историјски музеј у Русији и један од највећих у свету. Најзначајнија збирка овог музеја је збирка западноевропског сликарства са делима Микеланђела, Леонарда, Рубенса, Рембранта, ван Гога, Пикаса, Матиса и других.



Панорама Петровог дворца

Peterhof је град северно од Лењинграда познат по комплексу паркова и палата на површини од 607 хектара. Комплекс је саграђен као летња палата за разоноду Петра Великог. Ово подручје је током Другог светског рата било окупирано од стране Немаца. Сама палата је била потпуно уништена од бомбардовања.

Петропавловски сабор смештен је унутар истоимене тврђаве, на градском Зечијем острву у Санкт Петербургу. Овај храм је, скупа са том тврђавом, најстарија знаменитост империјалне руске престонице



Петропавловска саборна црква

Пошто је већ прошла половина јула ноћи над Лењинградом више нису светле и нисмо били у прилици да видимо ефекат „белих ноћи“. Иначе све време боравка у Совјетском Савезу време је било право летње. Поготову у Москви, где је температура била и више од 30 степени. Срећом и у Москви и Лењинграду постоји велики број уличних аутомата са газираним напицима. Сода вода је 2 копејке, а сок са сода водом 3 копејке. На многим местима продавао се и квас из великих бурића. Велика кригла је стајала 5 копејки.

Четвртак – Субота, 28. – 30. јула 1972. године – Лењинград – Чоп – Чачак

Увече 28. јула украсмо се у воз за Чоп. Чекао нас је пут дуг скоро 30 часова. Сећам се да на њему прошли кроз Вилњус, главни град Литваније. У Чоп стигосмо у рано јутро у недељу 30. јула у раним јутарњим часовима. Аутобус нас је већ чекао и пут до Чачак у који стигосмо у касним вечерњим часовима.